

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 35: Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension. (Bevarelse af tillæg til visse pensionister til det 67. år og beregning af pension til tjenestemænd med lavere pligtig afgangsalder end 70 år).

Af finansministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 13/10 2005. Første behandling 1/11 2005. Betænkning 16/11 2005. Anden behandling 22/11 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 27/10 2005. Første behandling 3/11 2005. Betænkning 17/11 2005. Anden behandling 24/11 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Krarup (DF):

Da den første lov om indfødsret blev givet i 1776, skete det under mottoet: Landets børn skal nyde landets brød.

Da den første lov om indfødsret blev vedtaget efter grundlovens givelse, udtalte det første indfødsretsudvalgs formand, N.F.S. Grundtvig, i marts 1850 i Folketinget følgende:

Kl. 13.55

Dersom jeg nu i dag skulle tale i mit eget navn ved meddelelsen af dansk indfødsret, den første folkelige meddelelse deraf til udlændinge, tale i mit eget navn, der måtte jeg vistnok som den gamle danske pennefører, som jeg nu engang er, udbede mig Tingets hele opmærksomhed for en dansk udvikling deraf, hvor sørgeligt og uforsvarligt det ville være, hvis den danske Rigsdag, ligesom desværre regeringen hidtil, over en overdreven eller rettere en misforstået gæstfrihed eller verdensborgerlighed eller kristenkærlighed, hvad man nu ville kalde de dyder, som man i al beskedenhed selv har tillagt sig, om man derover ville glemme den tørre og nøgne sandhed, som alle tider forkynder, at ethvert folk, der ikke sætter den højeste pris på sin arveret og indfødsret til sit fædreland og på sit modersmål, at et sådant folk, det giver nødvendigvis sig og sit modersmål og sin hele dannelse i de fremmedes hænder og må tage skade for hjemgæld, når det som det altid hidtil er sket og venteligt altid vil ske, når de fremmede opkaster sig til deres herre og behandler dem omtrent, som tyskerne behandler slaver.

Jeg tillader mig at citere disse ord, selv om de naturligvis er velkendte i dette danske Folketing, fordi de i al korthed og klarhed siger, hvad indfødsretten er til for, at indfødsret har vi, for at der skal blive ved med at være noget, som hedder landets børn, og for at landets lovgivere må være sig det ansvar bevidst, som de har, nemlig at tage vare på det danske folks arveret og indfødsret til sit fædreland.

Det er i dag i visse kredse blevet almindeligt at tale med forargelse om opdelingen af folk i *os* og *i dem*. Må jeg sige, at hvis der ikke er noget, der hedder *vi* og dermed også noget, der hedder *dem*, så er der naturligvis heller ikke noget, der hedder indfødsret, fordi der så ikke er noget, der hedder et dansk folk.

Dansk indfødsret forholder sig til det danske folks identitet, og til identitet hører selvsagt forskellen på *dem* og *os*. Det er så indlysende, at jeg

næsten skammer mig ved at konstatere det. Når jeg alligevel drister mig til at gøre det, så er det, fordi der i øjeblikket finder forhandlinger sted, som gudskelov tager deres udgangspunkt i dette indlysende.

Et flertal i dette Ting arbejder med retningslinjer for opnåelse af dansk indfødsret, som stærkere og mere markant end hidtil vil understrege, at for at kunne blive dansk statsborger skal man kunne tale et ordentligt dansk, have forsvarligt kendskab eller forhold til dansk kultur, historie og samfundsforhold, være selvforsørgende og ikke have ringeste forbindelse til kredse, der anfægter den danske stats sikkerhed. Sådan må det selvsagt være. Både Ove Høegh-Guldberg i 1776 og Grundtvig i 1850 ville have bekræftet det.

Jeg siger det også, fordi vi som bekendt må stemme nej i dag til det lovforslag om dansk indfødsret, der foreligger. Vi har ikke kunnet acceptere et lavt og ufuldstændigt sprogkrav. Vi gør det med beklagelse og med en vis skyldfølelse, fordi vi for sent opdagede dette sprogkravs ufuldstændige niveau. Vi var ikke i sin tid i stand til at gennemskue den komplicerede sprogjungle.

Men vi glæder os over indholdet af de forhandlinger, der nu finder sted, og vi håber, at det lykkes os alle i forhandlingerne at finde frem til en løsning, der kan bære, og som lever op til meningen med § 44 i grundloven, ordene om dansk indfødsret, der meddeles ved lov.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 95 stemmer (V, S, KF, RV, SF og EL) mod 17 (DF).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 25: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Nedsættelse af den maksimale forældrebetalingsandel for en plads i dagtilbud til børn og privat pasning).

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

(Fremsat 6/10 2005. Første behandling 12/10 2005. Betænkning 24/11 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 14.00

Forhandling

Martin Lidegaard (RV):

L 25 er som bekendt det lovforslag, der vil nedsætte brugerbetaling i daginstitutionerne fra 33 pct. til 25 pct., og når jeg tager ordet her, er det af flere grunde.

For det første er det jo et lovforslag, som tilsyneladende alle partier i det her Folketing – bortset fra Det Radikale Venstre – agter at støtte, og det forstår vi ikke. Det er et asocialt forslag, der vil begunstige de 75 pct. rigeste familier på bekostning af de 25 pct. svageste familier, der har en friplads.

Det er for det andet et forslag, som vi ved i virkeligheden går imod forældrenes ønske, for ser man de undersøgelser, der er lavet på området, ønsker forældrene bedre kvalitet, ikke dårligere kvalitet, og det er de mere optaget af end at slippe med 100 kr. mindre om måneden.

For det tredje er det et eksempel på, at der overhovedet ikke er fokus på de socialt udsatte børn i børnehaverne og vuggestuerne, selv om alle undersøgelser viser, at det er der, der er brug for endnu mere fokus på de svageste.

Endelig er det et brud på det kommunale råderum. Hvordan kan det være, at vi skal sidde herinde og bestemme, hvad kommunerne skal bruge deres penge til på det her område? Det var meget bedre at lade kommunerne sætte ind der, hvor der er størst behov.

Af alle de grunde forekommer det os helt uforklarligt, at så stort et flertal vil stemme forslaget igenem.

Dertil kommer, at det under udvalgsbehandlingen – det er den egentlige grund til, at jeg står her – oven i købet er kommet frem, at i 150 af de